

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: V. H. N.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2015, č. j. MV-34355-3/SO/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 4. 5. 2015, č. j. MV-34355-3/SO/2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-17207-11/PP-2014. Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“). Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a aby žalobci přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

V žalobě žalobce předeslal, že řízení o jeho žádosti bylo zastaveno, protože nedoložil originál cestovního dokladu. Popřel, že by zcela rezignoval na svou povinnost, neboť správnímu orgánu předložil kopii cestovního dokladu. Podle žalobce přitom nedoložení originálu cestovního dokladu není závažnou překážkou řízení, která by odůvodňovala zastavení řízení. Žalobce namítal, že byl k doložení dokladů vyzván v rozporu se zákonem a po doložení potřebných dokladů bylo v řízení okamžitě pokračováno a řízení bylo zastaveno, aniž správní orgán žalobce jakkoli (např. další výzvou) vyvedl z přesvědčení, že předložené doklady byly dostatečné. Podle žalobce měl správní orgán povinnost jej upozornit na přetrvávající nedostatky jeho žádosti, a nikoli řízení bez dalšího zastavit. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a současně má za to, že nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Konstatoval, že i kdyby měla být předmětná vada kladena k jeho tíži, nejednalo se o závažnou překážku řízení, která by bránila pokračování v řízení. Správní orgán navíc žalobce ani nevyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce postupoval správní orgán přepjatě formalisticky a bez snahy zjistit skutečný stav věci. Žalobce poukázal na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán, a na nutnost hledat při správním rozhodování spravedlivé řešení. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům uloženo odhlédnout od formalistického přístupu a zaměřit se na nalézání správných řešení. Žalobce dále namítal, že i kdyby jím předložené doklady byly nepřípustnými novotami, měl správní orgán dostatek podkladů pro závěr, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k pobytu nebo alespoň pro meritorní posouzení žádosti. Žalobce upozornil na to, že Ústavní soud netoleruje orgánům veřejné moci formalistický přístup za použití sofistikovaného odůvodňování zřejmě nespravedlnosti. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a Pl. ÚS 19/98 žalobce zdůraznil, že obecný soud není vázán doslovným zněním zákona, při výkladu nesmí opomíjet smysl a účel právního předpisu, který nelze hledat jen v jeho slovech a větách, a musí vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu. Žalobce dále citoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, a podtrhl, že primárním účelem soudní ochrany je poskytování ochrany subjektivním právům. Připomněl, že meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády, při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě bylo rozhodováno právě v rozporu s uvedenými principy. Upozornil také na skutečnost, že je osobou práva neznalou a navíc cizincem, což by mělo být hodnoceno v jeho prospěch.

V doplnění žaloby žalobce namítal, že po celou dobu nalézacího řízení, tj. v době, kdy měla existovat předmětná vada žádosti v podobě nedoloženého cestovního dokladu, se žalobce v pravidelných intervalech dostavoval na pracoviště správního orgánu, kde mu bylo vydáváno vízum, přičemž pravidelně předmětný cestovní doklad správnímu orgánu předkládal a úředníci s ním prokazatelně disponovali, neboť do něj vylepovali vízové štítky. Žalobce označil za zcela nepřiměřené, aby mu bylo vytýkáno nedoložení cestovního dokladu, když ještě před vydáním výzvy k odstranění vad žádosti byl cestovní doklad správnímu orgánu

doložen. Žalobce dále poukázal na nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 150/99 odmítající přepjatý formalismus a zdůrazňující povinnost orgánů veřejné moci udělat vše pro spravedlivé řešení věci.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal dosavadní průběh řízení, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k věci uvedl, že žalobce nedoložil správnímu orgánu prvního stupně originál cestovního dokladu, proto byl vyzván k doložení chybějících dokladů, což neučinil. Teprve po vydání usnesení o zastavení řízení žalobce dne 4. 2. 2015 doložil správnímu orgánu prvního stupně originál cestovního dokladu č. N1407018. Žalovaný s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 46 A 35/2012 a na § 82 odst. 4 správního řádu konstatoval, že se jedná o důkaz (doklad), který žalobce nepochybně mohl uplatnit již dříve, resp. v odvolání neuvedl, že by to nebylo možné, případně proč. K námitce žalobce, že předložená kopie cestovního dokladu byla dostačující, žalovaný zdůraznil povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, která vedla správní orgán prvního stupně k tomu, že vyžadoval originál cestovního dokladu. Podle žalovaného postupoval správní orgán prvního stupně plně v souladu se zákonem o pobytu cizinců i se správním řádem, přičemž podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) tohoto zákona byly naplněny.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že si je vědom zásady koncentrace řízení, nicméně připomněl, že správní orgán může ze zmíněného důvodu zastavit řízení pouze tehdy, neodstraní-li účastník řízení podstatnou vadu žádosti, která brání v pokračování řízení. Žalobce podotkl, že je otázkou, zda v situaci, kdy byla doložena kopie cestovního dokladu, je absence jeho originálu natolik závažnou vadou, aby bránila pokračování v řízení. Dodal, že žadatelům o vydání povolení k přechodnému pobytu jsou pravidelně vydávána tzv. překlenovací víza, která jsou vylepována do cestovního dokladu. Za této situace je podle žalobce zcela mimo principy dobré správy cizinci vytýkat, že nepředložil dokument, který opakovaně předkládal na přepážce oprávněným úředním osobám. Tato skutečnost podle žalobce neguje důvod pro zastavení řízení, kdy je zjevné, že žalobce předmětný doklad správnímu orgánu opakovaně předložil.

Při jednání soudu konaném dne 7. 6. 2017 právní zástupce žalobce zdůraznil, že k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu by mělo docházet pouze ve výjimečných případech, kdy účastníci řízení jsou zcela pasivní, což nebyl případ žalobce. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 11/2012, podle něhož lze řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit pouze v případě, kdy po marné výzvě není možné se věcí samotnou vůbec zabývat. Právní zástupce žalobce trval na tom, že žalobce měl být opakovaně vyzván k předložení originálu cestovního dokladu, případně měl být před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení seznámen s podklady rozhodnutí. Právní zástupce žalobce dále předložil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 5. 2017, č. j. OAM-28584-17/DP-2016, a uvedl, že v projednávané věci došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť bylo postupováno jinak než v předloženém rozhodnutí. V závěru poukázal právní zástupce žalobce na skutečnost, že kopie cestovního dokladu předloženého v rámci správního řízení obsahovala vylepené překlenovací štítky, které dokládaly, že správní orgán měl předmětný cestovní doklad již v minulosti k dispozici.

Žalovaný se z účasti na jednání předem omluvil.

Soud při jednání provedl v intencích § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na návrh právního zástupce žalobce důkaz čtením rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 5. 2017, č. j. OAM-28584-17/DP-2016, a dále z vlastní iniciativy důkaz čtením výpisu údajů o Mgr. Petru Václavkovi, advokátovi, získaných dne 6. 6. 2017 z vyhledávače advokátů a koncipientů České advokátní komory dostupného na <http://vyhledavac.cak.cz>.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 3. 12. 2014 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce elektronickou formou žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s občanem Evropské unie. K žádosti přiložil plnou moc, smlouvu o zdravotním pojištění, rodný list své dcery N. N. a částečnou kopii cestovního pasu č. „X“ (toliko dvoustranu s fotografií, údaji žalobce a údaji o vystaviteli dokladu).

Přípisem ze dne 15. 12. 2014, č. j. OAM-17207-6/PP-2014, správní orgán prvního stupně žalobce prostřednictvím jeho právního zástupce vyzval k odstranění vad žádosti o povolení k přechodnému pobytu, a to konkrétně k předložení nově vyplněného tiskopisu žádosti, k doložení originálu cestovního dokladu, neboť k žádosti byla přiložena jen jeho prostá kopie, k doložení dokladu o zajištění ubytování a k doložení dvou fotografií, a to ve lhůtě 20 dnů od doručení výzvy. Současně žalobce poučil, že pokud stanovené náležitosti v této lhůtě nedoloží, bude řízení o žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Usnesením ze dne 15. 12. 2014, č. j. OAM-17207-7/PP-2014, správní orgán prvního stupně určil žalobci lhůtu 20 dnů k odstranění uvedených vad a řízení na tuto dobu přerušil. Na základě žádosti žalobce ze dne 5. 1. 2015 správní orgán prvního stupně prodloužil uvedenou lhůtu do 26. 1. 2015.

Elektronickým podáním ze dne 19. 1. 2015 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce doložil nově vyplněnou žádost, doklad (potvrzení) o zajištění ubytování a fotografii. Zároveň sdělil, že se žalobce dne 20. 1. 2015 dostaví osobně na OAMP v Ústí nad Labem a doloží originál svého cestovního dokladu. To však žalobce neučinil.

Usnesením ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-17207-11/PP-2014, správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, zastavil řízení o žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu. Proti tomuto usnesení podal žalobce prostřednictvím svého

právního zástupce dne 3. 2. 2015 odvolání a dne 4. 2. 2015 žalobce osobně doložil svůj cestovní doklad. Správní orgán prvního stupně si pořídil kopii tohoto cestovního dokladu, ze které vyplývá, že poslední záznam do cestovního dokladu před jeho předložením učinila dne 14. 4. 2014 cizinecká policie, která žalobci vydala výjezdní příkaz s platností od 15. 4. 2014 do 14. 5. 2014. Žádné pozdější záznamy pořízená kopie cestovního dokladu neobsahuje. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení „[k] žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.“ Podle § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[k] žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží

- a) cestovní doklad,
- b) doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium,
- c) fotografie,
- d) doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost, a
- e) doklad o zajištění ubytování na území.“

Z citovaných ustanovení tedy vyplývá jednoznačná povinnost cizince předložit cestovní doklad. Základním účelem této povinnosti je ověření totožnosti cizince a případné získání informací, které se do cestovního dokladu zaznamenávají. Podle názoru soudu je proto nezbytné, aby cizinec předložil správnímu orgánu originál cestovního dokladu, neboť jedině v případě originálu může správní orgán snadno ověřit úplnost a pravost dokladu, zatímco kopie nemusí být úplná, případně může být upravená tak, aby z ní nebyly patrné skutečnosti, které mohou vyznívat pro cizince nepříznivě. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu elektronicky a připojil k němu jen částečnou kopii cestovního dokladu. To znamená, že nebyl naplněn ani jeden z výše zmíněných účelů zákonné povinnosti předložit k žádosti cestovní doklad, neboť v důsledku elektronického podání žádosti nemohlo dojít k ověření totožnosti žalobce a s ohledem na neúplnost kopie cestovního dokladu nebylo možné z tohoto dokladu zjistit veškeré relevantní skutečnosti. Soud proto nesouhlasí s názorem žalobce, že jím předložené doklady byly dostatečné.

Vzhledem ke zjištěné neúplnosti žádosti a jejích příloh bylo povinností správního orgánu prvního stupně podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat žalobce k odstranění nedostatků, což také správní orgán učinil. Ve výzvě velmi podrobně popsal jednotlivé nedostatky i způsob, jak je mohl žalobce odstranit, k tomu žalobci stanovil přiměřenou lhůtu 20 dnů a poučil jej o následcích neodstranění nedostatků v podobě zastavení řízení podle § 66

odst. 1 písm. c) správního řádu. V tomto postupu správního orgánu prvního stupně neshledal soud žádné pochybení, žalobce ostatně své tvrzení, že byl k doložení dokladů vyzván v rozporu se zákonem, nijak blíže nekonkretizoval. Pokud jde o cestovní doklad, obsahuje předmětná výzva jednoznačné a plně srozumitelné konstatování, že byla doložena pouze prostá kopie, přičemž tuto vadu je třeba odstranit doložením originálu cestovního dokladu. Z dalšího postupu žalobce je přitom jasně patrné, že této výzvě porozuměl, neboť v podání ze dne 19. 1. 2015 uvedl, že se dne 20. 1. 2015 osobně dostaví na OAMP v Ústí nad Labem a cestovní doklad doloží. To však žalobce neučinil a stanovenou lhůtu k odstranění nedostatků, která byla k jeho žádosti prodloužena do 26. 1. 2015, nechal marně uplynout.

Na tomto místě soud podotýká, že žalobce ve svých podáních překrucuje skutkové okolnosti případu, když uvádí, že po doložení potřebných dokladů bylo v řízení okamžitě pokračováno a řízení bylo zastaveno, aniž správní orgán žalobce jakkoli vyvedl z přesvědčení, že předložené doklady byly dostatečné. Ve skutečnosti správní orgán prvního stupně nepokračoval v řízení okamžitě po doložení dokladů připojených k podání ze dne 19. 1. 2015, které navíc nebyly úplné, když sám žalobce v tomto podání poukazoval na to, že cestovní doklad předloží teprve následujícího dne, nýbrž vyčkal do konce lhůty k odstranění nedostatků, kterou žalobci stanovil a prodloužil. Teprve po marném uplynutí této lhůty bylo řízení zastaveno. Soud zdůrazňuje, že žalobce předložil částečnou kopii cestovního dokladu již společně se žádostí, na základě které bylo řízení zahájeno, a nikoli až na výzvu správního orgánu. Za situace, kdy sám žalobce přislíbil, že cestovní doklad doloží dne 20. 1. 2015, nemohl žalobce legitimně nabýt přesvědčení, že jím předložené doklady byly dostatečné, a ze stejných důvodů nelze po správních orgánech legitimně požadovat, aby žalobce upozorňovaly na přetrvávající nedostatky jeho žádosti, kterých si musel být vědom, jak sám připustil v podání ze dne 19. 1. 2015, kde přislíbil následné předložení cestovního dokladu. Správní orgán prvního stupně proto rozhodně nepochybil, pokud po marném uplynutí lhůty k odstranění nedostatků řízení bez dalšího zastavil.

Polemizuje-li žalobce s tím, zda nepředložení originálu cestovního dokladu představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, která brání pokračování v řízení, soud zdůrazňuje, že bez originálu cestovního dokladu (pouze z jeho neúplné kopie) nemohl správní orgán prvního stupně ověřit totožnost žalobce a zjistit další potenciálně významné skutečnosti v cestovním dokladu zaznamenané. Navíc prostá kopie cestovního dokladu může být poměrně lehce předmětem manipulace či falzifikace, tudíž z ní rozhodně nelze zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ukládá správním orgánům § 3 správního řádu. Soud proto zastává názor, že nepředložení originálu cestovního dokladu v daném případě zcela jednoznačně bránilo pokračování v řízení, a proto byly splněny zákonem stanovené podmínky pro zastavení řízení. V tom se projednávaná věc zásadně odlišuje od případu řešeného Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012 - 36, dostupném na www.nssoud.cz, který se týkal správního řízení zastaveného proto, že účastník řízení nevyhověl požadavku správního orgánu na předložení dokladu, který ovšem nebyl příslušným zákonem vyžadován.

V postupu správních orgánů v projednávané věci nelze podle názoru soudu spatřovat přepjatý formalismus ani porušení dalších zásad spravedlivého procesu formulovaných v žalobcem citovaných nálezech Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Pl. ÚS 19/98

a III. ÚS 150/99, ani v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, které se navíc převážně týká práva na přístup k soudu. Žalobce by si měl uvědomit, že se nachází v postavení cizince, který žádá Českou republiku o poskytnutí určitých práv, a proto by měl s respektem k právnímu řádu České republiky a s pokorou plnit povinnosti, které mu v této souvislosti příslušné právní předpisy stanoví. Jednou z takových povinností je i předložení cestovního dokladu, který musí být z logiky věci úplný a originální, aby mohl být naplněn výše uvedený účel § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Důsledné trvání na předložení originálu cestovního dokladu proto nemůže být v rozporu s ústavními principy a není způsobilé jakkoli neoprávněně zasáhnout do práv žalobce.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce poukazující na odlišný postup správního orgánu prvního stupně doložený rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 5. 2017, č. j. OAM-28584-17/DP-2016. Žalobce by si měl uvědomit, že jím namítané rozhodnutí bylo vydáno více než dva roky po žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobcem zmíněné rozhodnutí proto v žádném případě nedokládá, že by se správní orgány při vydání žalobou napadeného rozhodnutí odchýlily od zavedené správní praxe, a nelze z něj pro projednávanou věc nic dovozovat. Námitku porušení § 2 odst. 4 správního řádu proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud konstatuje, že ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce před vydáním usnesení o zastavení řízení nepředložil cestovní doklad, ačkoli to byla jeho zákonná povinnost a přestože k tomu byl řádně vyzván včetně náležitých poučení. V tomto ohledu byl stav věci zjištěn zcela spolehlivě a závěry žalovaného byly rovněž řádně a naprosto přezkoumatelně odůvodněny. Žalobce ostatně nijak neupřesnil, v čem podle něj měla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívat. Žalovaný podle názoru soudu zcela správně vyhodnotil cestovní doklad předložený žalobcem po vydání usnesení o zastavení řízení jako nový důkaz ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, který žalobce mohl uplatnit dříve, a proto k němu žalovaný nepřihlížel. Tímto pozdním předložením cestovního dokladu proto žalobce nemohl nic změnit na tom, že správní orgán prvního stupně zastavil řízení naprosto oprávněně.

Pokud žalobce poukazuje na skutečnost, že je osobou práva neznalou a navíc cizincem, což by mělo být hodnoceno v jeho prospěch, soud připomíná, že žalobce byl od počátku správního řízení zastoupen advokátem, tedy práva znalým profesionálem, který má dokonce v evidenci České advokátní komory zapsanu specializaci na správní a cizinecké právo. Námitku neznalosti práva proto soud vyhodnotil jako zcela nemístnou a účelovou, nehledě k tomu, že neznalost práva neomlouvá a správní orgán prvního stupně žalobce velmi srozumitelně vyzval k odstranění nedostatků a zcela jednoznačně jej poučil o následcích jejich neodstranění.

Žalobce dále namítal, že správní orgán jej ani nevyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána

možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Z citovaného ustanovení podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že se vztahuje výlučně a jen na rozhodnutí ve věci, a nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, mezi něž dozajista patří i rozhodnutí o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ke shodným závěrům dospěl zdejší soud také ve svém rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013 - 49, dostupném na www.nssoud.cz. Správní orgán prvního stupně proto v projednávané věci neměl povinnost dávat žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tuto povinnost neměl ani žalovaný, který žádné další podklady pro rozhodnutí neopatřoval a vycházel ze stejného skutkového stavu jako správní orgán prvního stupně. Uvedená námitka proto není důvodná.

K námitce žalobce, že se v době, kdy měla existovat vada žádosti v podobě nedoloženého cestovního dokladu, v pravidelných intervalech dostavoval na pracoviště správního orgánu, kde mu bylo vydáváno vízum, přičemž pravidelně předmětný cestovní doklad správnímu orgánu předkládal a úředníci s ním prokazatelně disponovali, neboť do něj vylepovali vízové štítky, soud konstatuje, že toto tvrzení žalobce nemá oporu ve správním spisu. Správní orgán prvního stupně totiž dne 4. 2. 2015, tj. po vydání usnesení o zastavení řízení a po jeho doručení žalobci, pořídil kopii cestovního dokladu, který mu žalobce téhož dne předložil. V tomto cestovním dokladu není uveden žádný záznam z období od podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu dne 3. 12. 2014 do zastavení řízení o této žádosti dne 27. 1. 2015 a nejčerstvější záznam tehdy pocházel ze dne 14. 4. 2014, tj. dávno před zahájením předmětného řízení. Pokud žalobce tvrdí, že cestovní doklad ještě před vydáním výzvy k odstranění vad žádosti správnímu orgánu doložil, resp. že mu jej předložil opakovaně, soud podotýká, že podle obsahu cestovního dokladu se tak v průběhu správního řízení, jež vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nestalo. Předmětné tvrzení žalobce se proto nezakládá na pravdě. Ostatně sám žalobce ani nenavrhl žádné důkazy k jeho prokázání, natož aby takové důkazy předložil. Pokud žalobce doložil svůj cestovní doklad správnímu orgánu prvního stupně někdy v minulosti před zahájením správního řízení o jeho žádosti ze dne 3. 12. 2014, není tato skutečnost pro projednávanou věc relevantní.

Soud uzavírá, že správní orgány rozhodly plně v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, aniž se dopustily žalobcem vytýkaných pochybení. Žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. června 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová